

aastat istunud; Teie hinge farjane 25 aastat üllemel olnud; teite õigus on wõdis maggada."

Seltsis ikka julgem.

Kaks tallomeest läksid seltsis apteki peäle. „Kas teil on hamba wallo rohto," küsis teine. „Di jeh!" wastas apteker; wõttis ühhe flasi salmiaki-piritust riolist mahha ja pakkus tallomehhele nusutada. Se waene tõmbas äkkiselt ninnasse ja tukkus selliti hingetumaks mahha. Kui ta jälle toibunud olli, küsis apteker: „noh! kuidas luggu on, kas hamba wallo jäi taggasi?" — „Ei herara," kostis tallomees, „mul polle ühtegi wigga; mo seltsimehhe hambad wallotawad."

Kannatussest on suur kasso.

Ühhelt, kes teise käest olli kõrwa pihta sanud, küsiti: „miks sa temmale wasto ei andnud?" — Sellepärast mitte," wastas temma, „et hobid koghhe jälle olleksid taggasi tulnud."

Kus peab õppetus mõduma?

Üks lossi-õppetaja piddas ühhel pühapäwal sure tõsidsusse julgussega wägga kangeste nende wiggaduste wasto jutlust, mis lossi peäses ellus wallitsemas ollid. Kui ta lõuna söma laua äre istus, ütles würst: „Tanna, aus lossi-õppetaja herra, andsite meile õiete tuggewaste watti pihta." — „Se teeb mulle wägga haiget," wastas aus mees, „et se agga watti pihta üksi putus; minno sowimisse järrel piddi ta lihhas, luust ja süddamest läbbi käima."

Wõlglasse takka saiatleminne.

Üks koddanik, kel paljo wõlgasid olli, surri ärra. Kui temma wõllauskujad sedda kuulsid, ütles üks teise järrele: „Noh, nüüd ta läks ja wiis minno ommast ni ja ni paljo ärra." Agga üks, kel temmaga ühtegi teggemist ei olnud, noeris ja oskas: „Nüüd on ommeti nähha, et innimenne, kes ühtegi ilma ei osse tonud, ommeti teiste ominadust wõid ilma ärrawia."